

El Centre d'Art Contemporani de Girona i els seus reptes

Jordi Font Agulló



L'espai on s'ha d'ubicar el Centre d'Art Contemporani.

Que una ciutat com Girona disposi, encara que sigui en una ubicació física transitòria, d'una nova infraestructura cultural com és un centre d'art contemporani de titularitat pública constitueix, sens dubte, una notícia que no ha de passar desapercebuda. Sobretot perquè, des de la recuperació de la democràcia, les polítiques públiques enfocades envers la contemporaneïtat artística han tingut, tant a la ciutat com a la seva àrea d'influència, una escassa rellevància real. S'ha cobert l'expedient i poca cosa més. Aquesta carència és ben palpable, d'una banda, en els magres recursos que s'hi han dedicat en comparació amb d'altres camps de la creació com poden ser el teatre o la música, i de l'altra, en la manca d'un pla d'actuació interadministratiu ben coordinat i capaç de crear les condicions necessàries per donar visibilitat a tot un àmbit, tant local com internacional, més aviat desconegut i massa sovint adscrit a un cert elitisme. Per tant, amb molta probabilitat l'estructuració de tot un entramat administratiu i creatiu, inèdit fins ara, contribuirà a situar Girona i comarques en el mapa de l'art més emergent.

Segurament, la consecució d'aquests objectius no serà fàcil. La sociologia de la zona, molt impregnada per la predominança d'una cultura aparentment moderna però que en el fons transpira un fort conservadorisme, suposa un obstacle a considerar. En aquest sentit, els gustos estètics de caire tradicional ancorats en l'àmbit popular i la tendència dels públics potencials a un cert tancament producte d'un cofoisme de conseqüències paralitzants, són factors que faran patir de valent l'equip que encapçala des del passat mes de febrer el centre en gestació i que obrirà portes a l'octubre. Tots aquests handicaps els coneix de primera mà qui durant anys, des de la iniciativa privada –i també pública en alguns casos concrets–, hagi treballat en aquest sector a les contrades gironines. Tanmateix, malgrat els dificultats, celebrem que s'hagi produït aquest viratge i que les administracions impli-

cadés (Ajuntament de Girona, Generalitat de Catalunya i Diputació de Girona) hagin pres nota d'aquest repte de present i futur.

En definitiva, si realment aquesta àgora de la creació acaba de estrenar té la pretensió de convertir-se en la confirmació de tot un desafiament en l'esdevenidor immediat, s'han d'arraconar antigues concepcions museístiques i implantar en la gestió i direcció aspectes no sempre suficientment valorats. A títol d'exemple, un requisit indispensable és que de cap manera es pot bandejar la vocació de servei públic o, per dir-ho en altres paraules, l'aposta per la democratització d'una cultura artística de qualitat i la contribució a la potenciació de l'autonomia crítica entre la ciutadania. Amb tota certesa, al nostre parer, aquest és un dels camins que ha d'emprendre el centre en la singladura que tot just enceta: Lluny dels museus-franquícia mediàtics i turistitzats, apartat del màrqueting i la banalització cultural, lliure de qualsevol coacció artística de caràcter endogàmic i, en canvi, a prop de l'experimentació i la investigació, al costat del foment de l'activisme cultural en l'espai públic i, evidentment, en sintonia amb els moviments artístics d'avançada nacionals i internacionals. Escometre aquesta opció estratègica o una de similar pot ajudar a fer sobresortir un focus artístic localitzat en la perifèria de la perifèria, la qual cosa no ha de significar supeditar-se acríficament als esquemes i valors dominants en l'escena global. El Centre d'Art Contemporani de Girona, amb totes les peculiaritats que es vulguin, ha de jugar, per dir-ho en termes futbolístics, a primera divisió, i això significa risc, voluntat de mediació i desenvolupament d'una programació que capti i contingui tota la complexitat del món actual. 🐾

L'EDIFICI DE NOVA PLANTA, LA CIUTAT I LES COMARQUES

L'Ajuntament de Girona ha posat a disposició de la directora, Rosa Pera, les Sales Municipals de la Rambla, la capella de Sant Nicolau i la de Santa Llúcia. Aquest interinatge infraestructural no s'hauria d'eternitzar, i hauria d'explicitar-se el compromís de les institucions en el bastiment d'un immoble de nova planta funcional i ben dotat, un autèntic baluard contra la precarietat del món artístic. La seva construcció, ja projectada en l'àrea del parc del Migdia – carrer Emili Grahit, és, alhora, una bona oportunitat per anar completant el creixement de la ciutat sota criteris reequilibradors del teixit urbà. En fi, aquesta edificació hauria de transmetre prou energia creativa per convertir-se en un pol d'atracció i focus d'irradiació cultural en relació amb el conjunt de les comarques.